

Anne Sofie Hammer

FRONTFLIP

- baseret på en virkelig historie

Illustration: Martin Sommer

>> RED BARNET UNÆDOM <<

Anne Sofie Hammer

FRONTFLIP

- baseret på en virkelig historie

Illustration: Martin Sommer

Særligt tak til
illustrator Martin Sommer og
forfatter Anne Sofie Hammer,
der har skabt historien.

Forord

Denne bog er inspireret af en sand historie om en 10-årig drengs venskab med sin 16 år ældre rollemodel fra Red Barnet Ungdoms projekt, Barnets Ven.

Historien handler om, at et venskab mellem et barn og en ung person kan være nøglen til, at mange børn får en bedre hverdag og fremtid. Red Barnet Ungdom vil med denne bog tydeliggøre værdien af Barnets Ven i håb om at landets kommuner også fremover vil finansiere projektet. Ellers er projektets eksistens truet og rigtig mange sårbare børn vil miste deres frivillige ven og rollemodel.

Med bogen sætter vi fokus på, hvor betydningsfuld relationen mellem rollemodellen og barnet er for barnets mod, selvtillid og trivsel. Som det har været for bogens hovedperson.

Historien er skrevet og illustreret med den største respekt, omsorg og indlevelse i hovedpersonens liv af forfatter Anne Sofie Hammer og illustratør Martin Sommer.

God læselyst

På vegne af hele Red Barnet Ungdom

Det er ikke alle, der kan lære at lave et frontflip. Det siger Jonas. Og han er tolv år og stjæler energidrikke i Netto, så vi siger ham ikke imod.

Hvis man skal lære et frontflip, skal man øve sig i lang tid. Man skal både have god balance og være stærk. Det er Jonas. Men man skal også have sin far til at gribe sig de første gange, siger han. Ellers er det alt for farligt. Hvis man ikke kommer hele vejen rundt, kan man lande på nakken og brække den. Jonas har engang vist Seb og mig en film på YouTube med en, som var landet forkert i et frontflip. Nu sad han i kørestol og kommer aldrig til at gå igen. Så det er ret vigtigt, at ens far ved præcis, hvordan han skal gribe.

Om natten drømmer jeg nogle gange om frontflip. Jeg sætter af fra jorden med fuld kraft og flyver gennem luften i en helt perfekt bue. Det er nærmest som om, det

foregår i slow motion. Om morgenen, når min mor vækker mig, kan jeg stadig mærke fornemmelsen af springet i kroppen. Jeg kan mærke balancen fra drømmen, og hvordan jeg holdt kontrollen hele vejen rundt. Jeg landede nærmest blødt. Mens jeg står med bare tæer på gulvet ved siden af sengen, har jeg det fuldstændig som om, jeg kan gøre det igen, hvis bare jeg sætter af præcis som i drømmen.

“Hvad laver du?” spørger Milla. “Mor siger, du skal komme ud og spise morgenmad.”

Mens jeg sidder ved bordet, forsvinder fornemmelsen langsomt fra kroppen. Så ved jeg godt, at jeg ikke kan.

“Tror du, Kasper kan gribe mig i et frontflip?” spørger jeg.

Mor lægger madpakkerne frem og kigger på uret.

“Det ved jeg ikke,” siger hun. “Du må spørge ham på mandag.”

Jeg skraber de sidste havregryn op med skeen. Han kan godt, det er jeg næsten sikker på. Kasper er 24 år, det er dobbelt så gammel som Jonas. Jeg tror også, han er dobbelt så stærk.

Efter skole øver vi os i speed vaults. Vi smider vores tasker og jakker i opgangen og fortsætter i korte ærmer rundt i gården. Vi løber alt, hvad vi kan og sætter af i lange spring hen over et af bordene. Jeg kan mærke, at jeg kommer lidt længere, for hver gang jeg prøver. Det føles, som om det er bordet, der bevæger sig, det suser forbi under mig. For hvert spring lander jeg mere og mere perfekt. Min hånd rører næsten ikke bordpladen. Så snubler Seb, og vi standser ved vandposten og plasker vand i hovederne og drikker lidt. Det er vigtigt at undgå skader. Vi har set en masse film om det på YouTube, så vi sørger for at holde pause, så snart vi begynder at lave fejl.

Vi smider os i græsset ved siden af gyngerne. Over os svæver en masse små, hvide skyer hen over det blå, som et kæmpe stort speed vault i slow motion.

Kort efter kan vi høre Jonas og et par af de andre nede i den anden ende af gården. De laver tricks med deres løbehjul på det nye rail, som Jonas' far har bygget til dem.

Jonas' nye løbehjul er gult og lysegrønt. Det har været virkelig dyrt. Han siger, det er verdens hurtigste.

“Hvordan hurtigste?” spørger Seb.

“Hvad tror du selv?” svarer Jonas og stirrer længe på ham.

“Det er ikke bedre til at lave tricks end et almindeligt løbehjul, i hvert fald,” siger Seb. Men han siger det først, da Jonas og de andre er løbet videre over i den næste gård. De har taget deres rail med. Jeg kunne ellers virkelig godt tænke mig at prøve det. Jeg kan allerede en del tricks på det løbehjul, jeg fik til min fødselsdag.

“Skal vi gå ned og se, om det er ledigt senere?”

spørger jeg Seb.

Han ryster på hovedet.

“Jeg skal hjem til min far i dag.”

“Tror du ikke godt, din far kan bygge sådan et rail?”

spørger jeg. Jeg har spurgt ham før, men han trak bare på skuldrene.

“Min far er så pinlig,” siger han og sparker til en plastikspand, der ligger og flyder.

Jeg synes alligevel, det må være bedre end at tigge om at være med sammen med Jonas og dem. Men jeg siger ikke mere.

“Vi ses bare i morgen,” siger Seb.

Så tager han sin jakke og taske og løber over gården. Jeg står lidt og kigger efter ham. Pludselig synes jeg, der er meget lang tid til mandag.

Oppe i lejligheden sidder mor og Milla ved bordet i køkkenet med Millas lektier.

“Har du haft en god dag?” spørger mor.

Jeg nikker.

“Jeg lavede en perfekt speed vault hen over bordet nede i gården.”

“Shhh,” siger Milla. “Kan du ikke se, at vi er midt i noget vigtigt?”

Jeg skubber skoene af ude i gangen.

“Må jeg spille?”

Mor sukker lidt.

“Kun en time,” siger hun så.

“Ja-ja,” siger jeg, og skynder mig ind på værelset for at se, om nogen af de andre er på.

Det er ikke alle, der kan lære at lave et frontflip.

Det vigtigste er, at der er nogen, der kan gribe de første par gange.

Den dag, hvor jeg selv lærer det, er en mandag.

Det blæser, og vinden rusker i min jakke på vej hjem.

Seb er hos sin far, så han skal den anden vej, men lige præcis i dag gør det ikke så meget.

“Hey!” råber Jonas efter mig og laver et bunny jump på sit løbehjul. “Kom, vi skal i Netto!”

De andre drenge kommer kørende lige bag ham.

De griner til hinanden, og jeg trækker vejret dybt, inden jeg svarer. Der er ikke nogen, der har lyst til at sige nej til Jonas, men i dag er det lettere.

“Jeg har ikke tid,” siger jeg. “Kasper kommer og henter mig lige om lidt.”

“Nå,” siger Jonas bare og kører videre. Han har set Kasper. Det er nemt at se, hvor stærk han er.

Jeg smider min jakke og taske i gangen. Skubber skoene af. Milla er ikke hjemme endnu, der er helt stille i lejligheden. Jeg bliver stående lidt og venter på, at Kasper skal ringe på døren. Gulvet føles varmt under fødderne, og pludselig kan jeg mærke det igen. Det perfekte afsæt. Bevægelsen i slow motion gennem luften.

Det vigtigste er, at der er nogen til at gribe.

Læs mere om projektet Barnets Ven på
www.barnetsven.dk

For mere information kontakt os på
redbarnetungdom@redbarnetungdom.dk

www.barnetsven.dk

» RED BARNET UNØDOM «